Од изложбе до изложбе

*

Вајар *Анте Гржетић* доноси својом самосталном изложбом идеје које га везују за неке наше старије скулпторе (Мештровић, Росандић, Студин). Та веза је нарочито наглашена у прихватању епске линије, која код већине уметника његове уже домовине има посебну карактеристику у склопу средњоевропских настојања почетком овога века.

Гржетић се на тај начин везује са извором који је посредно и непосредно везан за њега као човека у израстању од детињства и са његовом емотивном и мисаоном зрелошћу.

У моменту, разматрајући његов развој, чини нам се да скулптура „Младић", поред смиреног и брижљивог трагања у материјалу при обради скулптура које заузимају централно место на изложби, има у себи изражену тежњу ка самосталности. Ова мала скулптура заједно са рељефима његов је највећи досадашњи домет.

За младе ликовне уметнике у Београду (а мислим да се то односи на целу земљу) важи скоро као правило да се, насупрот инсистирању на норми зрелости којом уметник мора да оправда своја настојања, појављују млади и годинама и делом показујући само зрелост почетка. Гржетићев досадашњи напор поред стварних резултата показује и извесну затвореност која се мора отклонити да би са вредним почетком израстао у уметника-стваралаца.

Његов досадашњи рад даје наде за то.

Стојан Ћелић